

Κίμων Θεοδωρόπουλος

Όσο κι αν το μυαλό κατακλύζεται τον τελευταίο καιρό από μια πληθώρα σκέψεων, παρατηρήσεων και στοχασμών σχετικά με όλα αυτά που συμβαίνουν στη χώρα μας τους τελευταίους μήνες στον τομέα της πολιτικής, της οικονομικής και της κοινωνικής ζωής, όσο κι αν κατακλύζεται ο εαυτός μας από έντονα αισθήματα που ορμητικά αναζητούν μια διέξοδο στο πεδίο της ανοικτής επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, τα δάχτυλα αρνούνται να υπακούσουν, καθώς η καρδιά εμμένει σταθερά σε μια συνειδητή αποχή από κάθε είδους ενασχόληση με όλα αυτά τα θέματα.

Τι θα μπορούσε, όμως, να ωθήσει την καρδιά σ' αυτή την στάση που δεν επιτρέπει στο μυαλό να ασχοληθεί αποφασιστικά και δημιουργικά μ' αυτή την χωρίς τέλος σειρά πράξεων, που τόσο διεξοδικά και τόσο ζωντανά αποτυπώνονται καθημερινά στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και που τόσα πολλά θα μπορούσαν να μας πουν και να μας διδάξουν για τη φύση του ανθρώπου και τα βαθύτερα κίνητρα των ροπών και των επιδιώξεών του;

Τι θα μπορούσε να είναι αυτό που μας εμποδίζει από το να στραφούμε στα άλλα θέματα της τοπικής και της παγκόσμιας επικαιρότητας, τα οποία και πολλά είναι, και πολύ σημαντικά, και στα οποία οφείλουμε άμεσα να στρέψουμε την προσοχή μας;

Είναι το μέγεθος και η έκταση όλων αυτών των γεγονότων, που έπεσαν στην αντίληψή μας, την ίδια στιγμή που ο υψηλόβαθμος κρατικός λειτουργός, μπροστά στο φόβο των αποκαλύψεων για τη συμμετοχή του στα σκάνδαλα και τη διαφθορά, έπεφτε από το μπαλκόνι του, και την ίδια στιγμή που ο εμπλεκόμενος δικηγόρος έπεφτε στις ρόδες των αυτοκινήτων;

Είναι η διαφαινόμενη εμπλοκή σχεδόν όλων των ζωτικών θεσμικών οργάνων της κοινωνίας μας -πολιτικοί κύκλοι, οικονομικά συμφέροντα, εκδοτικά συγκροτήματα, φορείς του κρατικού μηχανισμού, δικαστική εξουσία, μυστικές υπηρεσίες, και πόσα άλλα ίσως ακόμα- που προφανώς είναι πολύ μεγαλύτερης

έκτασης από αυτήν που μέχρι τώρα έχει γίνει φανερή;

Είναι το γεγονός πως κάθε ένα από τα στοιχεία αυτής της υπόθεσης, ακόμα και το πλέον μικρό, ανοίγει μια πόρτα στον αχανή και σκοτεινό κόσμο της ανομίας και της οπισθοδρόμησης; Είναι αυτή η χαρακτηριστική χροιά έκπτωσης των ανθρώπινων ποιοτήτων που χρωματίζει ανεξίτηλα κάθε πλευρά αυτής της υπόθεσης;

Είναι η συνειδητοποίηση των σοβαρών επιπτώσεων και συνεπειών που έχουν όλες αυτές οι ενέργειες πάνω στους ανθρώπους που έχουν ανάγκη από κοινωνικούς, πολιτικούς και οικονομικούς θεσμούς υγιείς, ισχυρούς και αφιερωμένους στην υπηρετήση των ιδεωδών της καθολικής ανθρώπινης ευημερίας και ευτυχίας;

Είναι η βεβαιότητα που σιγά-σιγά διαμορφώνεται στον νου μας, πως αφού αυτή η υπόθεση ήρθε στο φως της δημοσιότητας από μια "τυχαία" πτώση ενός από τους βασικούς πρωταγωνιστές της, το πιο πιθανό είναι να υπάρχουν και πολλές άλλες παρόμοιες υποθέσεις, μικρότερες ή μεγαλύτερες, που ακόμα δεν έχουν γίνει γνωστές και που κατά πάσα πιθανότητα δεν θα γίνουν ποτέ γνωστές; Είναι ότι αυτό επιβεβαιώνει την άποψη που επικρατεί στους πολίτες, σχετικά με τον τρόπο που αντιμετωπίζουν τα Δημόσια Αγαθά όλοι εκείνοι οι οποίοι έχουν την ευθύνη της διαχείρισής τους κάθε φορά; Είναι η αντίληψη που φαίνεται να είναι διάχυτη στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας μας, ότι σχεδόν όλοι όσοι έρχονται σε κάθε είδους επαφή με αυτό που αποκαλούμε "Δημόσιο", ως υπηρεσίες, ως οικονομικοί πόροι, ως κοινωνικά αγαθά, ως επαγγελματική αποκατάσταση, ως ο,τιδήποτε άλλο, όλοι σχεδόν, από τον «απλό» πολίτη μέχρι τους «εκπροσώπους» του έθνους, δεν διστάζουν να κακοποιήσουν αυτό το "Δημόσιο", κατ' εξακολούθηση, και χωρίς ενδοιασμούς, και με τη βαθειά μάλιστα πεποίθηση πως κάτι τέτοιο είναι δικαιολογημένο έως και αυτονόητο, αν όχι για όλους, τουλάχιστον γι' αυτούς τους ίδιους;

Όμως, όποιο απ' τα παραπάνω κι αν ήταν αυτό που έκανε την καρδιά μας να αποσυρθεί για λίγο από την εξωτερική της έκφραση σ' αυτό το θέμα, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο, γιατί τότε θα κινδυνεύαμε να γίνουμε και εμείς συνένοχοι σ' αυτή την εγκληματική διαπλοκή. Η εντυπωσιακή συσσώρευση τόσων αρνητικών φαινομένων, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί παρά με μια υπέρβαση από όλα τα γνωστά στοιχεία και τις εξωτερικές λεπτομέρειες. Οφείλουμε να στραφούμε σε άλλα πεδία και να αναζητήσουμε τους αληθινούς υπεύθυνους αυτού του δράματος, που ήρθε πλέον η ώρα να

αποκαλυφθούν και να αντιμετωπισθούν, για να σταματήσει η διαλυτική τους επίδραση.

Ποιος θα μπορούσε να αμφισβητήσει ότι οι υπεύθυνοι αυτοί δεν είναι γνωστοί; Αν ήταν, ενδεχομένως κάτι να είχε γίνει. Η λύση στο δράμα θα μπορούσε να είχε βρεθεί. Όμως, αντίθετα, το πρόβλημα παραμένει, οι συνθήκες δεν αλλάζουν, οι επιπτώσεις χειροτερεύουν, οι υπεύθυνοι «χαίρονται». Ποιοι, επομένως, θα μπορούσαν να είναι αυτοί οι υπεύθυνοι;

Όσον αφορά τα γνωστά πρόσωπα της ιστορίας, για τα οποία πληροφορούμαστε από την τηλεόραση και τις εφημερίδες, δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε ότι αυτά δεν αποτελούν παρά τους αδύναμους κρικούς σ' αυτό το άνευ προηγουμένου παιχνίδι εξουσίας, οικονομικών συμφερόντων και ηδονιστικού υλισμού κάθε είδους.

Οι αληθινοί πρωταγωνιστές της ιστορίας, παραμένουν αόρατοι, και είναι πολύ πιο ισχυροί και πολύ πιο αποτελεσματικοί. Δεν υποκύπτουν σε εκβιασμούς, δεν παρασύρονται από τις αδυναμίες τους, δεν καταφεύγουν σε τυπικά παράνομες ενέργειες, δεν πέφτουν από μπαλκόνια, και δεν ρίχνονται στις ρόδες των αυτοκινήτων. Στηρίζονται πάνω στην ήδη αποκτημένη ισχύ τους, οικονομική, πολιτική και κοινωνική, για να υλοποιήσουν σχέδια πολύ ευρύτερα και πιο μακροπρόθεσμα. Επιπλέον, μια ολόκληρη ιδεολογία εμψυχώνει τις πράξεις τους, και τους οπλίζει με τον ενθουσιασμό και τον ζήλο μιας σταυροφορίας για την επίτευξη των βαθύτερων επιδιώξεων και στόχων τους.

Αυτοί οι αόρατοι πρωταγωνιστές υπήρχαν πάντα στην ιστορία, και η δράση τους δεν περιοριζόταν ποτέ σ' ένα τόπο. Οι μεταξύ τους δεσμοί καλύπτουν όλη τη Γη, και η δράση τους χαρακτηρίζεται από ένα αξιοθαύμαστο συντονισμό, και μια τέλεια προετοιμασία πριν από κάθε τους ενέργεια. Για να επιτύχουν, δε, στους σκοπούς τους, έχουν πολύτιμο συνεργό μια άλλη ομάδα "αόρατων", χωρίς τους οποίους δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτε.

Αυτοί οι άλλοι αόρατοι, αυτοί οι συνένοχοι εκείνων των ισχυρών αόρατων που επιδιώκουν τη διάλυση των πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών, εκπαιδευτικών, κτλ θεσμών σ' όλο τον κόσμο, ώστε εκείνοι να ωφεληθούν από αυτή τη διάλυση, αυτοί οι άλλοι είμαστε όλοι εμείς, οι «ορατοί» και «γνωστοί», οι τόσο πολύ «αδύναμοι» στο να κάνουμε το καλό, και τόσο δυνατοί στην παθητική αδράνειά μας μπροστά σ' αυτή την καταιγίδα που φαίνεται να σαρώνει κάθε οργανωμένη δομή του πολιτισμού μας. Χωρίς εμάς, εκείνοι οι

άλλοι, οι φαινομενικά τόσο «ισχυροί», δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτε. Και επειδή αυτούς τους ισχυρούς αόρατους δεν μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε ατομικά, ας ασχοληθούμε με τους "ορατούς" και "γνωστούς" εαυτούς μας.

Ναι, όλοι εμείς είμαστε οι "αόρατοι" συμπρωταγωνιστές αυτών των φαινομένων που τόσο εύκολα καταδικάζουμε. Όλοι εμείς, που δεν κάνουμε τίποτε για να σταματήσουμε τη δική μας πτώση από τα μπαλκόνια των ιδανικών μας, μέσα στους δρόμους της συναλλαγής και των συμβιβασμών, των εκτροπών και της ανομίας.

Ναι, είμαστε συμπρωταγωνιστές όλοι εμείς, που δεν κάνουμε τίποτε από όσα μπορούμε να κάνουμε, για να σταματήσουμε την πτώση των άλλων, την οποία αφηνόμαστε να παρατηρούμε μοιρολατρικά, καλλιεργώντας μάλιστα την αυταπάτη πως σε έναν κόσμο που όλα πέφτουν, αυτοί που κινούνται στην ίδια κατεύθυνση με αυτήν της πτώσης, τελικά "φαίνεται" πως είναι όρθιοι και σταθερά εδρασμένοι σε ένα συμπαγές σύστημα αξιών και αρχών.

Ναι, είμαστε συμπρωταγωνιστές όλοι εμείς, που δεν κάνουμε τίποτε για να δημιουργήσουμε τις συνθήκες εκείνες που θα μπορούσαν να δώσουν και πάλι σ' όλους όσους έρχονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε επαφή μαζί μας, την Ελπίδα και τη Βούληση για μια ζωή πιο φωτεινή, πιο αληθινή, πιο ανθρώπινη.

Ναι, είμαστε συμπρωταγωνιστές όλοι εμείς, που ενώ ισχυριζόμαστε πως θέλουμε να αποδυναμωθούν οι ισχυροί αόρατοι και "αληθινοί" πρωταγωνιστές κάθε συμφοράς, που ενώ κατηγορούμε όλους τους άλλους πως δεν κάνουν τίποτε για αυτό, εντούτοις εμείς οι ίδιοι δεν θέλουμε να σταματήσουμε να έχουμε σχέσεις μαζί τους, σχέσεις κάθε είδους. Με τις σκέψεις μας, με τα συναισθήματά μας, με τις πράξεις μας. Με τον θαυμασμό μας. Με τον φθόνο μας. Με την αβουλία μας. Με τον φόβο μας. Με την έλλειψη εμπιστοσύνης στον εαυτό μας. Με την επιδίωξη να τους μοιάσουμε, να γίνουμε όπως εκείνοι, και ένα μαζί τους, και επομένως κοινωνοί της ίδιας εξουσίας, την οποία θα μπορούμε τώρα να διαχειριζόμαστε προς όφελος επιτέλους του τόσο "ταλαιπωρημένου" και "αδικημένου" εαυτού μας.

Ναι, είμαστε συμπρωταγωνιστές όλοι εμείς, που δεν βλέπουμε ότι ένας από τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους να αποδυναμωθούν αυτές οι αρνητικές δυνάμεις, είναι να τους στερήσουμε ένα από τα βασικά τους πλεονεκτήματα: το ότι είναι αόρατες, και επομένως τα θύματά τους δεν μπορούν να

προστατευθούν από αυτές. 'Ότι για να το επιτύχουμε αυτό, οφείλουμε να γίνουμε εμείς «ορατοί». Και ότι για να γίνουμε εμείς "ορατοί", αρκεί να σταματήσουμε να επιδιώκουμε να κρύψουμε πίσω από ένα φύλο συκής, μέσα στο σκοτάδι, στη μυστικότητα και την απομόνωση, τις αδυναμίες μας, τα ελαττώματά μας, τις κακίες μας και όλες γενικά τις άσχημες πράξεις μας. 'Ότι αρκεί να ανοίξουμε την καρδιά μας στο Φως και στην Αλήθεια για να φωτισθούν και να θεραπευθούν όλα, και έτσι, φωτεινοί και αληθινοί, να μπορούμε να συμπορευτούμε μαζί με τους αδελφούς μας στη μεγάλη Πορεία της Ζωής.

Ας αναρωτηθούμε, επομένως για όλα αυτά. Ας αναρωτηθούμε για όλες τις συναλλαγές μας, με τους παράγοντες της όποιας εξουσίας, και για τους στόχους που επιδιώκουμε μέσω αυτών των συναλλαγών. Ας αναρωτηθούμε για τη συμπεριφορά μας ως χειριστές της όποιας μικρής ή μεγάλης εξουσίας έχουμε στη διάθεσή μας. Ας αναρωτηθούμε, ποιους τελικά εξυπηρετούν οι πράξεις μας συναλλαγής και συγκάλυψης, εξαπάτησης και εκμετάλλευσης, και ας μην δίνουμε σ' αυτούς άλλο πλέον την ικανοποίηση να βλέπουν τις τάξεις τους να αυξάνονται.

Ας αναρωτηθούμε για όλες αυτές τις πράξεις μας, με τις οποίες εκμεταλλευόμαστε τα Δημόσια Αγαθά, τον Κοινό Πλούτο της Κοινωνίας. Ας έχουμε την εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, πως κάτι τέτοιο σίγουρα δεν χρειάζεται, αρκεί να αφεθούμε στην αστείρευτη Πηγή της Ζωής, και να δεχτούμε να μοιραζόμαστε ότι δεχόμαστε, με την επίγνωση πως αν σταματήσουμε το μοίρασμα, κλείνουμε αυτόματα την πόρτα σε όλα αυτά τα οποία έχουμε ανάγκη και θέλουμε να λαμβάνουμε εμείς οι ίδιοι.

Ας αναρωτηθούμε τι είναι αυτό που μας εμποδίζει να δεχτούμε τις Δημιουργικές Ενέργειες της Ζωής. Ας αναρωτηθούμε για καθετί μέσα μας που φοβόμαστε μήπως αποκαλυφθεί. Ας το αποκαλύψουμε μόνοι μας, χωρίς φόβο. Στον εαυτό μας πρώτα, και σ' όσους άλλους χρειαστεί στη συνέχεια. Για να το αντιμετωπίσουμε, να απαλλαγούμε από το φορτίο του, και να κόψουμε οριστικά κάθε σχέση μας μαζί του. 'Όστε να μην μπορεί κανείς να το χρησιμοποιήσει πλέον εναντίον μας.

Ας αναρωτηθούμε, όχι με την αγωνία και την παθητικότητα ενός σκοτεινιασμένου νου που διαβλέπει την καταστροφή του, και στέκει ανήμπορος να προχωρήσει στην όποια σωτήρια δράση. Ας αναρωτηθούμε με όλη την ενέργεια, την πίστη και την ελπίδα των ψυχών που επιστρέφοντας

σπίτι τους, μετά από μια ζωή παραδομένη σε απατηλούς και αδιέξοδους δαιδάλους, βλέπουν τον Πατέρα τους να βγαίνει για να τους υποδεχθεί, με όλη τη χαρά, την αγάπη, την καλοσύνη και τη στοργή που τόσο πολύ έχουν ανάγκη.

Ας αφευούμε στις Δυνάμεις της Ζωής που σπεύδουν να μας τροφοδοτήσουν με όλο τον Πλούτο που δικαιωματικά μας ανήκει, και που χρειάζεται να κατέχουμε και πάλι, για να μπορέσουμε να απαλλαγούμε από τα κυκλώματα αυτής της διαπλοκής, και ας προσφερθούμε να συνεργαστούμε μαζί τους, ώστε αυτός ο Πλούτος να κυκλοφορήσει μεταξύ όλων των ανθρώπων, και η Αλήθεια, το Φως και η Ευτυχία να επικρατήσουν στην Κοινωνία. Ας διευρύνουμε γι' αυτό τα όρια της Καρδιάς και της Αγάπης μας, ώστε να χωρέσουν σ' αυτήν όλα εκείνοι που είναι αδελφοί μας, όλες οι ανθρώπινες ψυχές που βαδίζουν στην ατραπό της εξέλιξης, και όλες οι μορφές της ζωής, που με την παρουσία τους βεβαιώνουν την ενότητα του παντός. Ας δημιουργήσουμε όλοι μαζί ένα ανοδικό ρεύμα Ζωής και Ενότητας, έναν ανοδικό στρόβιλο ευγενικής Δυνάμεως και καθαρού λευκού Φωτός, που θα ανυψώσει μαζί με εμάς, και όλους αυτούς τους οποίους έχουμε μέσα στην καρδιά μας.

Ημερομηνία καταχώρησης: 9.2.2008